

taget, ibet disse Aalegaarde jo ere faste Redstaber, der ere satte paa dybt Vand med Nisgjærder helt op til Kysten omtrent. Lovforslagets § 3 gaar endog saa videre og tilføjer, at „ethvert Slags Fiskeri af Andre i en saadan Nærhed af de udsatte Aaleruser, at det kan skade Fiskeriet med disse, er forbudt“. Det er jo en Bestemmelse, der gaar meget vidt; thi i hvor lang Afstand kan man saa sige, at Fisterne maa fiske, uden at behøve at være bange for at skade Fiskeriet med Aalegaarde? Derom er der ingen Bestemmelse, og det vil vist være vanskeligt at naae nogen Bestemmelse derom. Kan være, at man i Righed med andre Bestemmelser i Loven vil sætte 100 Favne som Grændse; men der er, som sagt, ingen Bestemmelse, og saa kan Loven vel ogsaa fortolkes saaledes, at man kan gaa meget videre. Men selv om man vil holde sig til de 100 Favne, vil det let forstaaes, at naar enhver Grundeier har Ret til Fiskeri i Aalegaarde indtil en Afstand af 100 Favne til begge Sider af Aalegaarden — og det er jo Tilfældet med enhver Grundeier — bliver der ikke meget Fiskeri i Fjordene tilbage. Naar man nu tager Hensyn til den Fortolkning, der er givet af D. L. 5—10—43 saavel ved Underretten som ved Overretten og Højesteret, at den ikke blot gjælder Fiskeri med Aalegaarde, men alt Aalefiskeri, ogsaa Fiskeri med løse Redstaber, Rasteruser og Garn, kommer man jo ubetinget til, at der ikke kan drives noget som helst Fiskeri, hvor der er Aalegaarde. Det synes mig, at det vilde være rigtigt, om man her gif til en fast præcis Afstættelse af Bestemmelsen om, hvad man vil forstaa ved Grundeierens Eneret her, saa at den for det Første begrænses til Fiskeri med Aalegaarde og ikke indbefatter Fiskeri med andre, løse Redstaber, at man dernæst hævder Undtagelsen i den gjældende Ret, D. L. 5—10—43, og endelig at man ogsaa hævder den Ordning, der i Tidens Løb er indført; thi der er jo mange Steder, hvor Retten til Aalefiskeriet slet ikke er benyttet, men hvor Bedkommende alligevel, naar han ønsker at hindre Andre i at drive Fiskeri, kan gjøre dette ved at benytte sig af den givne Bestemmelse. Jeg tror derfor, at det vil være nødvendigt, at man for det Første ikke gaar videre med at give Eneret til Grundeierne end hidtil, for det Andet hævder Undtagelsen, som er givet i Loven, og endelig for det Tredie hævder den Ordning, som i Tidens Løb har gjort sig gjældende. — § 5 forbyder Brugen af Vaad. Efter hvad vi have set, hvad Loven af 9de Marts 1872 har ført til, saa synes der mig ikke at være stærk Opfordring til at hævde en lignende Bestemmelse her, saa meget mere som dog endelig, naar det kommer til Stykket, Loven af 9de Marts 1872 er klarere og bestemtere affattet end Bestemmelsen her i § 5. — For det Andet maa det vel sikkert siges, at naar Lovforslaget ikke vil

hævde Søterritoriet, ikke vil hindre Fremmede i at fiske paa vort Søterritorium, saa er der ikke stor Sandsynlighed for, at man vil passe paa, at fremmede Fiskere ikke benytte sig af Vaad. Kan man ikke holde de Fremmede fra at fiske paa vort Søterritorium, saa kan man vist ikke heller holde dem fra at bruge hvilket som helst Redstaber, de ville. For vore egne Fiskere vil Sagen jo blive en anden; dem vil man lettere kunne tilliv. Overfor dem vil man kunne hævde Bestemmelsen i § 5, men det vil være meget vanskeligt at hævde den overfor fremmede Fiskere. Forholdet vil derfor vistnok blive det, at det kun bliver vore egne Fiskere, som blive underkastede Bestemmelsen, men ikke de fremmede Fiskere. — Dernæst tror jeg sikkert, at det vil være rigtig at gjøre Fiskeriet paa Havet frit, da vore Have ere af saa stor Udstrækning og tillige for Vesterhavets Bedkommende staa i Forbindelse med et Hav af stor Udstrækning, saa det vil være uden Betydning, om man i nogen Afstand fra Kysten vil frede med Hensyn til Vaad om Fiskeriet. Den forte Strækning, man her vil frede, vil være uden Betydning i Sammenligning med det store Vand, hvor den store Rigdom af Fisk har Tilhold. Dette er jo forøvrigt et Spørgsmaal, som andetsteds er blevet underkastet indgaaende Drøftelse. I Skotland nedsatte man en Kommission 1863 til Underpølgelse af dette Spørgsmaal, og det skal siges, at denne Kommission arbejdede baade med Dygtighed, med Paalidelighed og med Alvor. Den kom til det Resultat, at hvad dette Fiskeri ødelægger i Sammenligning med, hvad der gaar tilspilde af Fiskerigdommen paa anden Maade, det er forsvindende. Den Fiskemængde, der vil ødelægges ved dette Fiskeri, vil høist kunne blive 5 pCt., medens de andre 95 pCt. ødelægges af Fiskenes Fjender. Vore egne Sagtyndige ere komne til det samme Resultat. Udsøde Fiskerikonfulent Smidth har afgivet Erklæring derom efter nogle Undersøgelser, og hans Erklæring findes i Tillæg A. til Folkethingstidenden for 1866—67 Sp. 957, hvor han siger, at Bestyttelse paa Havet er hensigtsløs, men selvsølgelig er Forholdet et ganske andet med Hensyn til Fjordene og de mere indelukke Vand. Det er nu ogsaa mærkeligt at se, at der indkommer Mændene af Adresser, der gaa ud paa at faae Tilladelse til Brugen af Vaad endog saa i Fjordene, og at man saa her vil gaa til en Bestemmelse, der forbyder Brugen af Vaad endog saa paa Havet. Der er indkommet Adresser med Omstet om Brugen af Vaad paa Limfjorden, ja endog saa inde i Skivefjord, i Sefjord og i Roskilde-fjord. Jeg vil tro, at der vil det ikke være rigtigt at bruge disse kraftige, store Vaad belastede med en svær Vægt, som i det Mindste slæbe hen ad Bunden, men for Havets Bedkommende er det sikkert en helt anden Sag. De Indvendinger, man har gjort overfor Brugen af Vaad, tror jeg ikke ere af synderlig Betydning;